

บท (ก่อน) นำ หมู่บ้านมิตรมีสุข

ยินดีต้อนรับทุกท่านสู่หมู่บ้านมิตรมีสุข

แม้ถ้าพิจารณาจากป้ายชื่อหน้าหมู่บ้านแล้วจะรู้สึก
ตะขิดตะขวงใจเล็กน้อย เมื่อตัวอักษร ต. เต่า และ ร. เรือ ที่ทำจาก
ทองแดงหายไปเพราะโดนโจรย่องเบาปีนขึ้นไปขโมยจนเหลืออ่าน
ได้แค่ ‘มิ...มีสุข’ ก็ตาม แต่ยังไงหมู่บ้านแห่งนี้ก็ยังคงขึ้นชื่อว่าเต็มไป
ด้วยความสุขอยู่ดี...

นายไก่อแจ้ แนนักเหอมีง โปสตีไปยังกลุ่ม สโมสรหมู่บ้าน มิตรมีสุข

เพื่อนบ้านเฮงชวย! เปิดเพลงดังลั่นชวยไม่เกรงใจชาวบ้าน
ชาวช่อง เปิดแม่งทั้งวันทั้งคืนย่นสว่าง เมื่อบานฉลองวันเกิด วันนี้
ฉลองวันอะไรไม่ทราบวะ? แต่วันต่อไปมีงไม่ต้องนะ เดี่ยวกูฉลอง
วันตายให้เอง พิกัดชวย 10 นิติบุคคลทำอะไรหน่อยเถอะ!

...

หมู่บ้านที่เต็มไปด้วยความร่วมมือเย็นของหมู่บ้านวัลตันไม้...

นางสาวเย็นฤดี ระริกระริอุ้ว อุ โปสต์ไปยังกลุ่ม สโมสรหมู่บ้านมิตรมีสุข

ต้นไม้จากบ้านร้างข้างบ้านยื่นเข้ามาในเขตบ้านดิฉันคะ สามารถแจ้งให้เจ้าหน้าที่มาตัดได้มั้ยคะ เคยมีงูตกลงมาในบ้านดิฉันด้วย โชคดีที่จับมาทำผัดเผ็ดทันทีงั้นมันคงไล่กัดหมาดิฉันแน่นอนรอบกวนนิติบุคคลหรือผู้ที่มีอำนาจรับผิดชอบติดต่อมาทีคะ

...

หมู่บ้านที่เต็มไปด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่...

อ๊อด ด ซ่า อ๊ะนะ โปสต์ไปยังกลุ่ม สโมสรหมู่บ้านมิตรมีสุข

ขอโทษนะค้าฟ แต่ผมอยากจากรูจรงเร็วว่าเพ็ลบ้านที่มัยเคยจ่ายค่าส่วนกลาง ทัมมัยถึงหน้าด้านเอาขยะบ้านตัวเองมาทิ้งใส่ถังขยะหน้าบ้านคลอื่นอะค้าฟ ไ้อ้เหยดเม! ออย่าหัยกูรูนีว่าเปงครัย พอจะถึบยอดหน้ามุงให้ เห็นถึงขยะบ้านกูเปงถึงขยะเอื้ออาทรหล้อะ? มีงอยากดัยถึงขยะก็จ่ายค่าส่วนกลางดิค้าฟไ้อ้หวัจรวยยย!

...

และหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยเหล่าคนที่รัก และเอ็นดูสรรพสัตว์ทั้งปวง...

อชิระ มนุษย์ประสาทแตก โปสต์ไปยังกลุ่ม สโมสรหมู่บ้านมิตรมีสุข

เรียนทุกท่านที่เลี้ยงสุนัขนะครับว่าถ้าไม่มีปัญญาควบคุมดูแล ก็ไม่ต้องเลี้ยง! ปล่อยหมาตัวเองมามุดบ้านคนอื่น แย่งอาหารหมาบ้านเขากิน แย่งของเล่นหมาเขาเล่น แล้วยังจะมาวางท่าข่มหมากูจนหงออีก! ขออภัยสำหรับคำหยาบครับ แต่อย่าให้ผมหมดความอดทนนะ ไม่งั้นหมาคุณได้ลงมาอยู่ในหม้อตุ๋นยาจีนผมแน่ จำ!

...

โห้! แค่เริ่มต้นยังครบเครื่องขนาดนี้ แล้วต่อไปล่ะ...

ฮึ! หรรษาแน่นิ่งเอ๊ยชาวมีมีสุข เอ๊ย! มิตรมีสุข!

บทนำ

อชิระ...มนุษย์ประสาทแดก

[อชิระ]

กระทู้พันทิป: มีปัญหากับสัตว์เลี้ยงของเพื่อนบ้านครับ
รบกวนสอบถามแนวทางแก้ไข ก่อนผมจะประสาทแดกไป
มากกว่านี้

#สุนัข #สัตว์เลี้ยง #ปัญหาชีวิต #ปัญหาสังคม

สวัสดีครับ เรื่องของเรื่องคือผมเลี้ยงโกสเดนฯ อยู่ตัวหนึ่ง
ก่อนหน้านี้ไม่มีปัญหา พวกเราอยู่กันอย่างสงบสุขจน 'บ้านนั้น' ย้าย
เข้ามา หลังจากนั้นหมาผมก็โดนหมาของบ้านนั้นกลั่นแกล้งสรวปัด
วางท่าข่มขู่ ทำตัวเป็นลูกพี่จุนหมาผมหงอ ของเล่นก็โดนแย่ง วันดี
คืนดีเหิมเกริมหนอยก็บุกมาแย่งอาหารเม็ดหมาผม ต้องหิ้วกลับไป
คืนเจ้าของตลอด ตอนนีผมใกล้ประสาทแดก อยากขอความเห็น
ว่าควรทำยังไงถึงจะกำจัดปัญหานี้ได้อย่างเด็ดขาดครับ?

ยอดมนุษย์ประสาทแดก

05 พฤษภาคม 2022 เวลา 00:13:31 น.

ความคิดเห็นที่ 1: คุณได้ลองคุยกับเจ้าของสุนัขอีกตัวหรือยังครับ แต่เท่าที่คุณบอกว่าต้องหิวน้องกลับไปคืนเจ้าของตลอด ผมว่าเขาน่าจะรับรู้ปัญหาบ้างนะ ทำไม่ถึงไม่เทกออกชั้นอะไรเลย

ความคิดเห็นที่ 1-1

เคยคุยแล้วครับ เขาบอกจะระวังให้มากกว่านี้ แต่สุดท้ายก็เหมือนเดิม

ความคิดเห็นที่ 1-2

อ้าว งั้นก็เท่ากับรับปากส่งๆ นะสิ เป็นผมดำไปแล้วนะคุณ ไม่ใจดีปล่อยไว้แบบนี้หรือ

ความคิดเห็นที่ 1-3

ผมดำไปแล้วครับ แต่ดำเยอะไม่ได้

ความคิดเห็นที่ 1-4

เกรงใจหรือไงคุณ ขนาดเขายังไม่เกรงใจเราเลย!

ความคิดเห็นที่ 1-5

คุณไม่เข้าใจ มันค่อนข้างอธิบายยาก...

ความคิดเห็นที่ 2

แจ๊นนิตีฯ หมู่บ้านเลยคะคุณ หมาเขามาข่มขู่หมาเราจึงพอว่าเป็นธรรมชาติของหมา แต่นี่เล่นปล่อยปละละเลยให้สัตว์เลี้ยงตัวเองบุกเข้าเขตพื้นที่คนอื่นแบบนี้ น่าเกลียดเกิน!

ความคิดเห็นที่ 3

สุนัขของเพื่อนบ้านพันธุ์อะไรคะ ทำไมนักเลงจึงเลย มาข่มขู่
น้องโกลเดนฯ ที่น่าสงสารได้ยังไง T_T

ผมกำลังจะพิมพ์ตอบความคิดเห็นที่สาม แต่เสียงเห่าดังลั่น
จากหน้าบ้านทำให้ต้องละมือจากแป้นพิมพ์วิ่งออกไปดูชะก่อน ทันที
ที่ผลึกประตูเปิด ภาพที่เห็นไม่ต่างจากที่เจอแทบทุกวัน

เจ้ากล้าหาญ...โกลเดนรีทรีฟเวอร์ลูกรักของผมกำลังนอน
หมอบหงออยู่บนสนามหญ้าหน้าบ้าน หลู่ หางตก ครางหึ่ง ช้อน
ตาขึ้นมองปีศาจร้ายตรงหน้า มันยืนจังก่า แยกเขี้ยวชูค้ำรามอย่าง
ดูร้าย แววดาววโรจันจับจ้องลูกบอลบีบบีวสีเขียวที่เจ้ากล้าหาญ
คาบไว้ในปาก

“แงง!”

“หึ่งงง...”

ส่วนหมาของผมก็กล้าหาญสมชื่อ กล้าหาญขนาดที่โดนขู่ไป
ทีเดี๋ยวก็ครางจืดขึ้นจมูก ยอมปล่อยลูกบอลที่คาบไว้ ใช้งูมกุดนให้
กั้งไปตรงหน้าเจ้าหมาปีศาจที่แสบยะยิ้มเหย้ม มันยกอุ้งเท้าขึ้น
เหยียบลูกบอลไว้ให้อยู่กับที่จนส่งเสียงบีบ ๆ

ผมกำหมัดแน่น ถลึงตามองไต่ปีศาจตัวนั้นที่ข่มเหงกล้าหาญ
ลูกรัก โม่โจนหน้าสั้นไปหมด

พอ! พอกันที!

กูจะแฉ่ง!

“ไอ้ตัวดีมานี้เลย!” ผมสาวเท้าเข้าไปขยำคอกไต่ปีศาจพร้อมกับ
ลูกบอลบีบบีว มันส่งเสียงขู่ผมในลำคอ แยกเขี้ยวขวาววรวับ นัยน์ตา
เปล่งประกายวาบ “ไม่ต้องมาขู่ ไม่ต้องมาแยกเขี้ยว เปรี้ยวนักเหรอ

มิ่ง เดี่ยวกุกัดหูขาด!”

“แง๊งงง”

“กรร!” ผมแยกเขี้ยวชุกกลับจนมันอึ้ง “อ้าวอึ้ง อึ้งเลยดิ หมาในปากกูมีเป็นฝูงนะบอกก่อน มิ่งมีตัวเดียว เจียมกะลาหัวไว้บ้าง สี!”

ผมหัวเราะหึๆ ยอมรับว่าตอนนี้ประสาทแตกจนหาเรื่องทะเลาะกับหมาได้แล้ว แต่ก่อนจะทะเลาะกับหมา ใจ้เจ้าของหมา มิ่งมาทะเลาะกับกูก่อนมา!

ผมใช้เท้าดันประตูไว้ให้เปิด เดินอาดๆ ออกนอกเขตบ้านตัวเองโดยมีกลิ่นหาญตามหลังต้อยๆ เป้าหมายคือบ้านที่อยู่เยื้องกับบ้านผมห่างกันแค่ห้าก้าวก็ถึง ไม่พูดพรั่าทำเพลง ผมทุบกำแพงกับออกดบ้านหลังนั้น กัดค่างไว้จนได้ยินเสียงตึงตังจากข้างในแล้ว ประตูบ้านก็เปิดออก ‘เจ้าเปี้ยก’ วิ่งมาหาผมตาตื่นจนแว่นกลมๆ เกือบหลุดออกจากใบหน้า

“อีกแล้วนะ” ผมว่าเสียงเข้ม ถลิ่งต่าจ้องอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจยกมือชูตัวไ้ปีศาจเป็นหลักฐาน “คราวที่แล้วรับปากไว้ว่ายังไง จะดูแลให้ดีกว่านี้? แล้วนี่อะไร!”

“คะ...คือ...” ใจ้เด็กมันดูตกใจจนตาเบิกกว้าง ก่อนทำตัวเล็กเล็กปากสั้นเสียงสั้นจนพูดไม่รู้เรื่อง แถมยังก้มหน้าหลบตาผมอีก

“คืออะไร ฮะ!”

ผมเสียงดังใส่ เด็กเปี้ยกสะดุ้งโหยง ก้มหน้างูดไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมาอีกเลย

“แล้วกับอ๊แค่ของเล่น ไม่มีปัญญาซื้อให้หมาตัวเองหรือไง ถึงปล่อยมันมาแย่งของเล่นหมาคนอื่นเขา!”

“กรร!”

“เจียมเลยอิตัวดี เดี่ยวกุกัดหูขาด”

“พะ... พี่อชิระอย่าจับหมาเบย์ไปตุนนะ!” แล้วเด็กเปี้ยกก็รีบแย่งหมาตัวเองจากมือผมไปกอดแน่น จ้องกลับด้วยท่าทางกล้า ๆ กลัว ๆ ผ่านเลนส์แว่นใส “ทะ... ทารุณกรรมสัตว์ไม่ดีนะครับ”

“แล้วปล่อยหมาตัวเองมาทารุณหมาตัวอื่นมันดีหรือ ฮะ!”

“คือเบย์...”

“เลี้ยงหมาแต่ไม่มีความรับผิดชอบก็ไม่ต้องเลี้ยงไว้ย เออเวลาไปเลี้ยงตัวเองก่อนไป!”

ผมตะโกนคอแหกคอแห้ง ไม่เสียแรงที่เป็นพี่ว้ากเก่า เล่นเอาเด็กโบเบย์ไปเบนี้กลัวหวาด ผมมองเขาตาขวาง ถลึงตาใส่อย่างเอาเรื่อง กระทั่งเห็นจมูกอีกฝ่ายเริ่มแดง เด็กเปี้ยกเม้มริมฝีปากแน่นสองแขนกอดหมาตัวเองแนบอก ตัวสั่นงันงกเป็นลูกนกตกน้ำ

เวร...

อย่านะเว้ย อย่าเขี้ยวนะ!

“พืด...”

เสียงสูดจมูกดังลอดออกมาเบา ๆ เด็กโบเบย์จ้องหน้าผม งานนางเอกเจ้าน้ำตาเริ่มมา ผมหน้ามืดไปวูบหนึ่ง เซถอยหลัง สายตาลีเกิ้ล มึงหยุด! หยุดเดี๋ยวนี้ หยุดทันที! อย่าร้องให้ลิเวแม่งเอ๊ย รู้ว่าคนมันแพ้น้ำตาแล้วร้องให้ใส่กูทกรอบที่โดนด่าเลยนะ!

“หยุด เจียบ!” ผมพยายามห้ามไม่ให้อีกฝ่ายร้อง แต่ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ “ฟังภาษาคนไม่เข้าใจหรือวะ อย่าร้อง นิ่งไว้ ฮีบ! บอกให้ฮีบ!”

“ยะ...อย่าดู...”

“ใครดูวะ!” ผมชะงัก กระแอมหนัก ๆ ปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลเท่าที่จะทำได้ ผลสรุปคือหน้าเกร็งแข็งค้างไปหมดอย่างกับเพิ่งไปฉีดโบทอกซ์มา “ไม่ดูแล้ว เจียบก่อนเจียบ เออ นั่นแหละ เซ็ดน้ำตา

เดี๋ยวนี้”

ผมตบ ๆ ไปทั่วตัว ล้วงมือไปในกระเป๋ากางเกง เจอทิชชูก้อนหนึ่งยึดอยู่ในนั้นเลยรีบหยิบออกมายัดใส่มืออีกฝ่าย

“อะ...อะไรของพี่...”

“ผ้าขี้ริ้วมั้ง ก็เห็นอยู่ว่าทิชชู” ผมตอบกลับ “เช็ดน้ำตาซะ หน้ายิ่งซีเหว ๆ อยู่ ร้องให้แล้วยิ่งดูไม่ได้ เหมือนหมา!”

“แต่ทิชชูนี้พี่ใช้ไปแล้ว” โบเบย์ทำหน้าที่เหย

“แค่ใช้ซับสิวที่แตกเม็ดเดียว ไม่สกปรกสักหน่อย เอ็งก็กลับอีกด้านแล้วเช็ดสิวะ”

“...”

“ดูมอ...มอหน้าหาเรื่องเหอ”

ผมหรีตาจ้องอีกฝ่าย แม่ง ก่อนออกจากบ้านก็โมโหจนลืมหียบแว่นสายตามาสวม มองอะไรไม่ค่อยเห็นเลยต้องหรีตา ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ หน่อย เพื่อเด็กมันแอบขมขมบิปากดำจะได้จัดการทัน แต่ไอ้น้องโบเบ่กลับสะดุ้งเฮือก สาวทำถอยหลังจนขาพันกัน

“เบย์...ปละ เปล่า พี่อย่าทำหน้าตาน่ากลัวได้มั้ย”

“พี่ก็ทำหน้าที่ปกติ”

“หน้าโหดเป็นปกติ...”

“ว่าอะไรนะ” ผมกดเสียงเข้มหลังจากได้ยินเด็กมันพิมพ์อะไรบางอย่างกับตัวเอง “ดำพี่เหอน้องโบเบ่ ความผิดติดตัวขนาดนี้ยังกล้าดำพี่เหอ!”

“เบย์ไม่ได้ดำพี่” เด็กมันหุดคอ น้ำตาปรึ้ม ๆ จะไหลอีกครั้ง “คะ...แค่พุดกับตัวเอง”

“จืดดด” เจ้ากล้าหาญที่นั่งลั่นห้อยอยู่ข้างผมส่งเสียงขึ้นมา มันเดินเข้าไปหาเด็กนั้น เอาหัวโตะ ๆ ทุตันทาคล้ายจะปลอบอีกฝ่าย

แล้ววัดสายตามองผมเหมือนบอกว่าอย่าดู

“อ้าวกล้าหาญ แปรพักตร์เหรอ เป็นหมาอยู่ดี ๆ ไม่ชอบ อยากเป็นงูพิษ โดนซื้อไปเท่าไรอะ มานี้เลย ป้าทวงความยุติธรรมให้แก่อยู่นะ ไม่ต้องไปโอ้!”

“จัดดัด”

“อย่าใจอ่อน กลับมานี้” ผมตบต้นขาตัวเองเป็นสัญญาณกล้าหาญเงยหน้ามองโบเบย์อีกครั้ง ไม่รู้จะอาลัยอาวรณ์อะไรนักหนา ก่อนเดินกลับมานอนหมอบทำตาปริบ ๆ อยู่บนพื้นข้างเท้า เหลือบมองผมสลับกับอีกฝ่ายไปมาแล้วถอนหายใจ

ผมมองเจ้าเด็กตรงหน้าอีกครั้ง “กลับมาที่เรื่องของเรานะ ดูแลหมายังไงให้มันมุดเข้าบ้านคนอื่นซะ บ้านช่องไม่ปิดหรือไง”

“สะ... แสนหวานน่าจะมีตุ๋นบ้านเบย์ออกไปอะ”

“แล้วไม่คิดจะทำอะไรหน่อยอะ” ผมขมวดคิ้วอีกครั้ง “ซื้อลวดซื้อตะแกรงมาปิดหน่อยก็ได้ อันละไม่กี่บาท ค่าเลี้ยงดูหมายังแพงกว่า ทำไม่คิดไม่ได้”

“...”

“หรือผู้เสียหายน่าจะรับผิดชอบ?” ผมยกนิ้วชี้หน้าตัวเอง “เออ มัวมาไวยวายอะไรเจ้าของหมาวะ ทำไม่ไม่เอาเวลาไปซื้อลวดซื้อตะแกรงมาติดประตูรั้วกันไม่ให้หมาบ้านอื่นมุดเข้ามา พี่นี่มันแย่จริงจริง!”

“...”

“เฮ้ย อย่าอะอะก็น้ำตาคลอดี แล้วชาตินี้จะคุยกันรู้เรื่องมั้ย!”

“เบย์ก็... พยายาม แต่...”

เด็กมันเสียงขาด ๆ หาย ๆ สุดท้ายก็ถอดแว่น ชูกหน้าลงไป เช็ดน้ำตากับขนหมาตัวเอง ใส้แสนหวานปีศาจร้ายคงเห็นว่าผมทำ

เจ้านายมันร้องไห้เลยจ้ะผมเขม็ง แยกเขี้ยวชู้คำรามแง่งๆ เท่านั้นไม่พอ ยังตัวตวยตามองกล้าหาญลูกรัก คำรามเสียงต่ำในลำคอจนลูกผมครางจืดๆ ถดตัวหนีไปหลบหลังผม ไผ่ล่อออกมาแค้ใบหน้าเสี้ยวเดียว

ไอ้ปีศาจมันข่มขู่หมาผมอีกแล้ว ทำผมไม่ได้ก็จะมาลงกับหมาผมเหรอะ!

“ลูกกูก็ไม่ได้กลัวมึงสักเท่าไรหรือกนะ ไอ้หมาผี!” ผมพยายามกู่หน้าให้ลูกตัวเอง

“บ๊อ!”

“หึง!”

“กล้าหาญ! อย่าหงอ! แกทำให้ป่าดูแย่!”

ผมเสยผมด้วยความหงุดหงิดที่กล้าหาญไม่ยอมให้ความร่วมมือ เลยหันไปปลงกับน้องเบ้แทน

“เอาเวลาบิบน้ำตามาจัดการหมาตัวเองดีนี่เอง เห็นมั๊ยว่ามันชู้กล้าหาญอีกแล้ว สอนมันหน่อยว่าอย่าทำตัวเป็นนักเลง”

“แสน...แสนหวานไม่เอา” โบเบย์กระซิบเบาๆ “อย่าไปลงกับกล้าหาญนะ”

“แง่งง”

“เออ ไม่ชอบกูมาลงที่กูนี่” ผมทำเสียงจี้จ๊ะ จ้องตาไอ้หมาปีศาจเขม็ง “กูไม่ได้กลัวมึงสักเท่าไรหรือกนะ!”

“แง่งง”

“กรร!” เป็นอีกครั้งที่ผมชู้ตอบ เห็นสายตาของเด็กโบเบย์มองมาอย่างหวาดๆ แถมยังทำท่าจะปล่อยน้ำตาอีกก็อกผมก็ถอนหายใจ รีบชี้หน้าห้ามเขาทันที “หยุด ห้ามร้องอีก แม่งเอ๊ย! เอานี้ไปเล่นกับหมาตัวเองไป แล้วเงียบสักที ดูมันดีๆ ด้วย อย่าปล่อยให้

มาระรานหมาชาวบ้านเขาอีก”

ผมยัดลูกบอลบีบบีวสีเขียวใส่มือเด็กมัน อีกฝ่ายรับโป่ง ๆ แต่
ก็ส่งต่อให้แสนหวานคาบไว้ โบเบย์มองหน้าผม แล้วก้มหัวให้น้อย ๆ

“เบย์ขอโทษ เบย์จะดูแลน้องให้ดีกว่านี้”

“ก็พูดแบบนี้ทุกรอบ แต่ก็เหมือนเดิม”

“...”

“เออ ๆ ไม่ต้องเบะ เข้าบ้านไปเป้” ผมสะบัดมือไล่

“มะ...ไม่ด่าเบย์แล้วหรือ”

“อยากให้อ่าอีกหรือไง” ผมขมวดคิ้ว ด่าอีกก็ร้องให้อีก กูก็
ใจอ่อนอีก ลูปนรก

พอผมถามแบบนี้โบเบย์ก็ส่ายหน้าอีกจนผมเผ้ากระเซิง รีบ
หันหลังเดินกลับเข้าบ้านทันที ผมมองตามทันเห็นหัวของแสนหวาน
ไอ้หมาผีที่เกยคางพาดไหล่เจ้าของตัวเอง

ดวงตาดำลึบจ้องผมเขม็ง ในปากคาบลูกบอลบีบบีวสีเขียว
ที่ก่อนหน้านี้เคยเป็นของกล้าหาญ และถ้าผมไม่ได้คิดไปเองเหมือน
หมาผีมันจะแฉะยิ้มใส่ผม เพราะในที่สุดมันก็ได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ

ประตูบ้านปิดลง ผมได้สติ กัดฟันกรอด แล้วก้มหน้าสบตา
กล้าหาญ ลูกรักซ้อนตามองผมแล้วครางหึง ผมลูบหัวมันสองสาม
ที พยายามปลอบทั้งที่ในใจตัวเองไฟลุกไปหมด

“เดี๋ยวป้าซื้อลูกบอลบีบให้ใหม่ ไม่ต้องเสียใจ”

บีบ บีบ บีบบีวว!

เสียงลูกบอลบีบ ๆ ดังออกมาจากในบ้าน ผมกำมือแน่น
ถลึงตาใส่บ้านหลังนั้น

หยาม หยามฉิบหาย!

“ไปกล้าหาญ กลับบ้าน!” แล้วผมก็เดินกระแทกสันเท้าตึง ๆ

นำกลับบ้านโดยมีกล้าหาญทำหน้าที่เซ่อวิ้งเหยาะ ๆ อ้าปากลิ้นห้อย
หางสะบัดไปมาตามหลัง

ผมกลับเข้ามาในบ้านอีกครั้ง พิมพ์ตอบความคิดเห็นที่สาม
ด้วยอารมณ์หงุดหงิดที่สูงปรี๊ดทะลุปรอท!

ความคิดเห็นที่ 3

สุนัขของเพื่อนบ้านพันธุ์อะไรคะ ทำไมมันก่เลงจิ้งเลย มาข่มขู่
น้องโกลเดนฯ ที่น่าสงสารได้ยังไง T_T

ความคิดเห็นที่ 3-1

พุดีลทอยครับ! ใ้ปีศาจนั่นคือพุดีลทอย!

1

โบเบย์...มือวางอันดับจ้าว

[โบเบย์]

กระทู้พันทิป: สุนัขที่เลี้ยงชอบหนีออกจากบ้านไปสร้างความวุ่นวายให้เพื่อนบ้านจนโดนเหม็นหน้า ขอคำแนะนำหน่อยครับ

#สัตว์เลี้ยง #สุนัข #ปัญหาสังคม #ปัญหาชีวิต

คือผมเพิ่งย้ายมาเช่าบ้านญาติเพราะใกล้มหา'ลัยที่สอบติดครับ ผมเลี้ยงพุดเดิลทอยอยู่ตัวหนึ่ง น้องค่อนข้างซนครับ เผลอเป็นไม่ได้ แอบมุดรั้วหนีออกจากบ้านตลอดเลย เท่านั้นไม่พอ ไปมุดบ้านคนอื่นเขา รังแกสุนัขเขาอีก แย่งของเล่นบ้างละ แย่งอาหารบ้างละ แล้วเป็นกับแคบ้านหลังนั้นหลังเดียวจนพี่เจ้าของบ้านตาขวางใส่ผมทุกครั้งทีหิวคือน้องกลับมาคืน ผมพยายามดูแลน้องเต็มที่แล้วแต่ด้วยความสัตย์จริงนะครับ เผลอแวบเดียวแบบที่ว่าผมเดินไปกินน้ำ กลับมาอีกทีเจ้าตัวแสบมันก็มุดหนีจากบ้านไปสร้างความวุ่นวายแล้ว ผมควรทำยังไงดีครับ หรือควรจับน้องขังกรง? แต่แบบนั้นผม

ก็สงสารน้องเหมือนกันนะ หรือผมควรย้ายบ้านหนีดีครับ...

บบ. เดอะจ๋อง

07 พฤษภาคม 2022 เวลา 00:15:01 น.

ความคิดเห็นที่ 1: เนื้อหากระทู้คุณ ๆ เหมือนผมเคยอ่าน เหตุการณ์นี้มาแล้ว แต่เป็นในส่วนของบ้านอีกหลังเลย

ความคิดเห็นที่ 1-1

เอ๋? ยังไงเหวอครับ

ความคิดเห็นที่ 1-2

ลิงก์ ตามลิงก์กระทู้นี้เลยครับคุณ บบ. เดอะจ๋อง ผมว่าพวกคุณน่าจะรู้จักกันนะ เหตุการณ์ดูสอดคล้องกับกระทู้ของคุณยอด-มนุษย์ประสาทแตกดี

ความคิดเห็นที่ 2: ถ้าคุณไม่อยากจับน้องชังกรงก็ควรหาลวดหาตะแกรงมาปิดช่องโหว่ที่ประตูรั้วนะคะ น้องจะได้ไม่มุดออกไปข้างนอกได้ ที่บ้านเราเลี้ยงสุนัขพันธุ์เล็กเหมือนกัน น้องก็ชอบมุดออกไปชนข้างนอก พอเอาตะแกรงมาติดดักไว้ น้องก็ออกไปไม่ได้แล้วค่ะ

ความคิดเห็นที่ 3: ถ้าไม่ติดตะแกรงก็ต้องชังกรงครับ เลือกว่าจะให้น้องถูกชังในบริเวณบ้านตัวเองที่ยังมีพื้นที่ให้วิ่งเล่นได้ หรือชังอยู่ในกรงแคบ ๆ แต่ถ้าคุณไม่เลือกอะไรเลย ปล่อยให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกแล้วบ้านนั้นเขาหมดความอดทน หมา

ของคุณจะโดนวางยาเบื่อเข้าสักวัน

ความคิดเห็นที่ 3-1

เราเห็นด้วยกับความคิดเห็นนี้ค่ะ ถึง จขกท. จะย้ายบ้านหนี แต่ถ้าสุนัข จขกท. ยังนิสัยเหมือนเดิมก็คงมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนบ้านใหม่ ไปเรื่อย ๆ แน่ค่ะ

“ฮือออ ไม่เอานะ” ผมกุมหัวตันที่ที่อ่านถึงความเห็นที่สาม คว่าตัวแสบหวานซึ่งนอนเล่นลูกบอลบีบบนพื้นข้างตัวขึ้นมากอดแน่น “พี่อชิระคงไม่ใจร้ายขนาดวางยาเบื่อแสบหวานหรอก”

“บ๊อก!”

“ใช้มั้ยล่ะ” ผมก้มหน้าคุยกับเจ้าพุดเดิลทอยสีน้ำตาล “ถึงพี่อชิระ จะหน้าโหด เสี่ยงโหด นิสัยก็โหด แต่พี่เขาก็เลี้ยงหมาเหมือนกัน ต้องไม่ทำอะไรแบบนั้นอยู่แล้ว คนเลี้ยงสัตว์จิตใจอ่อนโยนจะตาย เนอะ แสบหวานเนอะ”

“แง่งง...”

คราวนี้แสบหวานส่งเสียงขู่เบา ๆ หรือตาลง แสดงท่าทีราวกับว่าไม่เห็นด้วยด้วยการกลอกตา แล้วถอนหายใจพี๊ด ๆ ใส่ผม

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ”

ผมเขกหัวเจ้าตัวดีไปทีหนึ่งเบา ๆ แสบหวานเลยร้องหงิงใส่ ยกขาหน้าลูบหัวตัวเองป้อย ๆ

“เรามันดีอะแสบหวาน ทำไมต้องไปแก๊งกล้าหาญด้วยละ ของเล่นเราก็ซื้อให้ปะ ไปแย่งของกล้าหาญทำไม แล้วอาหารเม็ด บ้านเรามันไม่ร่อยเทรอละเลยต้องไปแย่งของบ้านนั้น แต่มันยี้หื้อเดียวกันมัยอะ เราไม่เข้าใจแสบหวานเลยจริง ๆ นะ”

“บ๊อ ก ๆ ๆ”

“หือ แย่งเพราะหมั่นไส้กล้าหาญเหรออ” ผมลองเดา

“บ๊อ ก ๆ ๆ”

“ไม่ได้สิ แบบนั้นเป็นเด็กไม่ดีเลยนะ” ผมอยู่หน้า อุ้มเจ้าตัวแสบ
ชูขึ้นสูง มองสบกับดวงตากลมโตสีดำสนิท “ไปรังแกคนอื่นเพราะ
หมั่นไส้เขาเรียกว่านักเลงนะแสนหวาน”

“แงงงง!”

“ชูเราเหรออ” ผมแก้งทำเสียงดู

“จืดดด...” เจ้าตัวแสบหลู่หางตก

“ไม่อยากจะให้เราดูก็ทำตัวดี ๆ สิ” ผมถอนหายใจ วางแสนหวาน
ลงกับพื้น เจ้าตัวแสบนอนหมอบ เหลือบตาขึ้นมองผม หางเล็ก ๆ
ส่ายตุ๊กตุ๊กไปมา ทำตัวดี ๆ ตามที่ผมบอกทันที “ไม่ใช่แค่กับเราคน
เดียว คนอื่นแสนหวานก็ต้องทำตัวดี ๆ ด้วย โดยเฉพาะกับกล้าหาญ
แล้วก็พี่อชิระ เขาจะได้เอ็นดูเราไง ไม่ทำหน้าโหดใส่ทุกครั้งก็เจอกัน
แบบนี้”

“หิงงงง!”

แสนหวานส่งเสียงประท้วง ยกสองเท้าหน้าขึ้นปิดหน้าตัวเอง
เป็นเชิงว่าไม่รู้ ไม่สนใจ ผมจึกปาก จับอึ้งเท้าทั้งสองข้างออกจาก
กันเลยโดนแสนหวานพนมหายใจใส่ดังพรีด

“จับส่งโรงเรียนฝึกมารยาทสุนัขดม้ายเนี่ยเรา”

“หิงงงง!”

“ถ้าไม่อยากจะไปก็ทำตัวดี ๆ” เพราะผมเองก็ไม่อยากย้ายไป
ที่อื่นแล้ว บ้านของป่าผมที่หมู่บ้านมิตรมีสุขมันใกล้มหาวิทยาลัย
ที่สุด แถมยังมีรถผ่านไปไหนมาไหนสะดวกด้วย

“...”

“แสนหวาน”

ผมทำเสียงดูเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมตอบ เจ้าตัวเลยกลอกตาใส่ผมอีกรอบ ผุดลุกขึ้นนั่งแล้วส่งเสียงตอบรับที่หนึ่งพอเป็นพิธี

“บ๊อ!”

“ดีมาก” ผมยิ้มแป้น ลูบหัวเล็ก ๆ ของแสนหวานอย่างเอ็นดู “เห็นแก่ที่วันนี้แสนหวานไม่ต้อมุดออกไปทำให้พ่อชिरะอารมณ์เสีย เราไปเดินเล่นที่สวนในหมู่บ้านกัน เดี่ยวเอาจานร่อนกับลูกบอลไปด้วยดีมั้ย”

“บ๊อ ๆ ๆ”

แสนหวานตาเป็นประกาย ลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นล้อมหน้า ล้อมหลังผมเหมือนดีใจมาก ผมหัวเราะอย่างเอ็นดู ลูบหัวเกาคางให้หน่อยก่อนลุกเดินไปหาสายจูงกับของเล่น เตรียมตัวพาสุนัขตัวเองไปออกกำลังกาย

“แง๊งง...”

“หิ้งงง”

“สะ...แสนหวานไม่เอา”

ผมกระตุกสายจูงเบา ๆ เมื่อแสนหวานส่งเสียงขู่ทันทีที่เห็นหน้ากล้าหาญ เจ้าสุนัขโกลเด้น ๆ ของพ่อชिरะที่วันนี้ก็มาเดินเล่นที่สวนในหมู่บ้านเหมือนกัน

“ต่อหน้าต่อตาเลยนะน้องโป้” พ่อชिरะพูดเสียงเหย้ม เขา กอดอก หรีตาจ้องผมสีหน้าไม่พอใจ

“ขอโทษครับ ๆ ขอโทษแทนแสนหวานด้วย” ผมก้มหัวปลก ๆ อยากแก้เรื่องชื่อตัวเองว่าชื่อโบเบย์ ไมชิโป้ไม่ใช่บ่อย่างที่พี่เขาเรียก แต่ก็ไม่กล้า

“ขอโทษแล้วมันทำให้หมาพื๋อหายหงอม่ยัฮะ”

เสียงทุ้มเริ่มกระซิก ผมสะดุ้ง หดคองอไหล่ หงอขึ้นสุดจนไม่กล้ามองหน้าเขา ถ้าตอนนี้แสนหวานกำลังทำหมาพื๋อชิระหงอ พื๋อชิระก็ทำผมหงอแค้นใจให้หมาตัวเองเหมือนกัน

ฮือออ แสนหวานแกดูสิ เราต้องมารับกรรมแทนแกเลยเนี่ย จะโดนพื๋อชิระกินหัวม่ยัก็ไมรู้

“ถามทำไมไม่ตอบ”

“คือเบย์...เบย์ไม่รู้อะไรจะตอบอะไร”

“ตอบตามความเป็นจริงไง ตอบมาดิ ตอบดิเฮ้ย เดี่ยวก็กินหัวซะเลยนี่!”

ผมสะดุ้ง รีบก้าวถอยหลังหนีเพื่อพื๋อชิระหงุดหงิดจนอยากกินหัวผมจริงๆ ในขณะที่หนี แสนหวานก็เป็นฝ่ายกระโดดออกมายืนจังก้าตรงหน้า แยกเขี้ยวส่งเสียงขู่ใส่พื๋อชิระแทนผม

“แงงง บ๊อก!”

“กลัวตายละไอ้หมาเบี้ยก ตัวเท่าเมี่ยงริมาซู เดี่ยวพอกัดหูขาด!”

“แสนหวานไม่เอา พอ หยุดเห่า”

ผมกระตุกสายจูงแสนหวาน เหลือบมองหน้าพื๋อชิระที่ถลึงตา แยกเขี้ยว ส่งเสียงขู่แงงๆ สู้กับหมาผม ส่วนน้องกล้าหาญนอนหมอบอยู่ข้างหลังเขา ยกอุ้งเท้าใหญ่ทั้งสองข้างขึ้นปิดหน้าปิดตาตัวเองเหมือนทนดูเจ้านายกำลังจะกัดกับแสนหวานไม่ได้

“บ๊อก!”

“กรรร!”

“หึงงง” กล้าหาญครางในลำคอ พยายามงับขาทางแกงพื๋อชิระแล้วดึงเบาๆ คล้ายจะห้ามและบอกให้เขาหยุดคำรามใส่แสนหวาน

เป็นสถานการณ์ที่เสียงดังและวุ่นวายจนคนรอบข้างหันมามองพวกเราเป็นตาเดียว อายจนไม่รู้จะอายุยังไร อยากมุดหน้าลงดิน ไม่รับรู้อะไรให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

ฮือออ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังประสาทจะกินเลยอะ

“พะ... พี่อชิระใจเย็น ๆ” ผมพยายามพูดดีด้วย “พี่เลิกเห่าแข่งแสนหวานก่อนนะ คนอื่นมองกันเต็มแล้ว”

“อ้าว ใอัน้อง นี่ดำพี่เป็นหมาเหรอะ!” พี่อชิระหยุดเห่าแล้วแต่หันมามองผมตาขวางแทน

โอ้ยยย อย่างจับหัวผมเลย พี่ฉิตยาหรือยังก็ไม่รู้ ผมยังไม่อยากเป็นพิษสุนัขบ้านะ

เอ๊ย ไม่สิ ๆ ถ้าพี่อชิระรู้ว่าผมคิดอย่างนี้ต้องโดนกินหัวแน่ ๆ

“เอ่อ... เปล่า เบย์แค่...”

“แค่ไรอะ จะแก้ตัวอะไรอีก”

“กะ... ก็พี่อชิระเห่าจริง ๆ นี่...”

“สามหาว!”

“เบย์ยังไม่ได้หาว”

“มันเป็นสำนวน!” พี่อชิระขึ้นเสียง เขาโมโหจนหน้าสั้น แก้มกระเพื่อมพับ ๆ รูจมูกบานตามจังหวะการหายใจพืดพืด กัดฟันกรอด ๆ มือกำสายจูงกล้าหาญแน่น “เอ็งไปให้ไกล ๆ หน้าพี่เลยนะ น้องโบเบ่ ก่อนที่พี่จะหมดความอดทนจับทั้งเราทั้งไอ้เจ้าปีศาจเบ๊ยกนี้ไปตุนยาเงินกิน!”

ไม่พูดอย่างเดียว แต่พี่อชิระยังแยกเขี้ยวเลียริมฝีปากแผล็บ ๆ ประกอบ ผมสะดุ้งเฮือกหน้าเหยเก รีบกระตุกสายจูงพาแสนหวานวิ่งหนีไปอีกทาง แต่เจ้าพุดเดิลทอยของผมดันมีเลือดนักสู้เต็มเปี่ยมหรือไม่ก็คงคิดว่าตัวเองเป็นร็อตไวเลอร์ นอกจากไม่ยอมหนีง่าย ๆ

ยังทำท่าจะพุ่งเข้าไปพีดกับฟือซิระ ผมต้องก้มตัวอุ้มน้องพาวิ่งหนี
ไปอีกฟากของสนาม

“แฮก ๆ ๆ”

“จืดดด!”

“ไม่ต้องมาทำเสียงไม่พอใจใส่เราเลยนะแสนหวาน” ผมวาง
เขาลง กอดอกก้มหน้าเอ็ดเจ้าตัวแสบ

น้องเงยหน้าจ้องผม กลอกตาเหมือนกับจะบอกว่าไม่เอาน่า
กลัวอะไรกับแค่ฟือซิระ

แค่นี้ไหน ฟือซิระน่ากลัวจะตาย คือหล่อก็หล่อนะ ฟือซิระ
หน้าหล่อแบบเข้ม ๆ ตางค์คมกริบ คิ้วเข้มพาดเฉียง หางคิ้วยกสูงเล็ก
น้อยเหมือนพวกมาเฟียในการ์ตูนญี่ปุ่น แต่ก็เพราะแบบนั้นแหละที่
ทำให้ผมมองว่าเขาหน้าโหด ยิ่งตอนหรีต่าจ้องผมทุกครั้งที่เจอหน้า
ยิ่งรู้สึกเหมือนเห็นออร่าสีดำทะมึนแผ่ออกจากตัวเขา

อ๊ย แค่คิดก็อดตัวสั้นไม่ได้ ถ้าวันหนึ่งเขาคว่าไม่หน้าสามมา
พาดหัวผมคงไม่แปลกใจ

“มาเล่นโยนจานร่อนดีกว่าแสนหวาน มา ๆ ๆ” ผมรีบเปลี่ยน
เรื่อง หยิบจานร่อนขึ้นโบกไปมาตรงหน้าเจ้าพูเดิลทอย

พอแสนหวานเห็นของเล่นโปรดก็เหมือนจะลืมหิววายเรื่อง
ฟือซิระไปสนิท กระโดดเหิง ๆ พันแข่งพันทา เहांบ๊อก ๆ ใส่จานร่อน
ตาเป็นประกายตื่นเต้น

“เอาละน้ำา ไปคาบมาลัยแสนหวาน!”

แล้วผมก็ร่อนจานออกไป แสนหวานहांบ๊อกใส่อีกทีแล้ววิ่ง
ควบไปข้างหน้าตามทิศทางของจานร่อน ผมมองตามเพื่อความ
แน่ใจว่าน้องจะไม่หายไปจากสายตาหรือฟือซิระอาศัยจังหวะนี้จับ
แสนหวานไปตุ๋นยาจีน พอเจ้าตัวแสบคาบจานร่อนได้ก็วิ่งหน้าตั้ง

กลับมาวางไว้ที่เท้าผม นั่งลงสายหางตุ๊ก ๆ เเงยหน้ามองตาเป็นประกาย ส่งสัญญาณว่าจะเล่นอีก

ผมหัวเราะ ก้มหยิบจานร่อนขึ้นมาแล้วเขวี้ยงออกไปอีกครั้ง แสนหวานหมุนตัวออกวิ่งตามด้วยความรวดเร็ว พอคาบได้ก็วิ่งเอากลับมาให้ผม หอบแฮก ๆ จนลื่นสีชมพูห้อยออกนอกปาก

“ไหวมัยเนี่ยแสนหวาน” ผมหัวเราะ

“บ๊อก!”

“แต่ลื่นห้อยแล้วนะ”

“บ๊อก ๆ ๆ” น้องกระโดดวิ่งวนเป็นวงกลม

“อะ ๆ เชื้อแล้วว้ายังพิตวิ่งได้อีกเยอะ งั้นไป...อ้าว แสนหวานเรายังไม่ได้ขว้างจานเลย วิ่งไปไหนอะ...เฮ้ย แสนหวานนน!”

ผมร้องลั่นเมื่อจู่ ๆ แสนหวานก็วิ่งจิวสวนไปอีกทางทั้งที่ผมยังไม่ทันได้ขว้างจานร่อน พอหันตามเท่านั้นแหละถึงรู้ว่าเพราะอะไร

ก็จะอะไรชะอีกล่ะ นอกจากฟือชิระก็เอาจานร่อนมาขว้างให้กล้าหาญเล่นเหมือนกันนะ!

“ช่วย ช่วยแน่!” ผมเพิ่มพ้ำกับตัวเอง พอตั้งสติได้ก็สับเท้าวิ่งตามแสนหวานไปด้วยความรวดเร็ว แต่น้องมันมีตั้งสี่ขา ส่วนผมมีแค่สองขา กว่าจะมาถึงจุดเกิดเหตุก็ไม่ทันการณ์แล้ว

“เฮ้ย ไรวะไอ้หมาเปี้ยก!”

“แสนหวานนน” ผมแทบร้องให้เมื่อเจ้าพุดิเลทอยสีน้ำตาลกระโดดจับจานร่อนฟือชิระหมับ แต่มันยังไม่ยอมปล่อยอีกต่างหาก “มานี้ จานร่อนของเราอยู่นี่ อันนั้นมันของกล้าหาญ”

“หึงงง” เจ้าไกลเดนฯ ตัวใหญ่นอนหมอบ หูลู่หางตก มองของเล่นตัวเองที่อยู่ในปากแสนหวานตาละห้อย น้องเหลือบมองผมครางหึง ๆ อย่างน่าสงสาร

“มันอะไรกันนักกันหนาอะน้องเป้” พี่อชิระหันมาไล่เบียดกับผม “อยู่กันดี ๆ ไม่ได้ใช่ไหม!”

“พี่อชิระ เบย์ขอโทษจริง ๆ” ผมกระวีกระวาดทรุดตัวนั่งยอง ๆ ดึงจานร้อนออกจากปากแสนหวาน แต่เจ้าพุดเดิลกลับไม่ยอมปลดปล่อยง่าย ๆ น้องคำรามแงงในลำคอ ตาจ้องหน้าพี่อชิระที่ยืนกอดอกค้ำหัวอยู่เหมิง

โธ้ย แสนหวานนน อย่าไปทำท่ายพี่เขาแบบน้านนน คนโดนกินหัวมันเรานี่ไม่ใช่แก จะร้องให้แล้วนะ น้ำตามันปืมปืมแล้วนะ!

“ขอโทษมาก็ครั้งแล้ววะน้อง พี่ต้องทนปวดประสาทกับหมาน้องแล้วฟังน้องขอโทษทุกครั้งหรือไงอะ!”

“ฮือออ เบย์ขอโทษ”

“เลิกขอโทษสักทีดี รำคาญ!”

“ขอ...” ผมรีบตะครุบปากตัวเองทันทีที่เกือบพูดขอโทษ ซ้อนตามองหน้าโหด ๆ ของพี่อชิระที่เริ่มโมโหจนแก้มสั่นกระเพื่อมอีกครั้ง ทำยังไงดี ผมอยากขอโทษพี่อชิระจริง ๆ นะ แต่เขาไม่ยอมให้ผมพูดคำนั้น จั้น...จั้นเอาแบบนี้แล้วกัน “ชะ...ขอ...ขออภัย...”

“นี่กวตืนกันใหม่้อวะ” พี่อชิระคิ้วกระตุก

“เบย์เปล่า...”

“หงุดหงิดวะ” พี่อชิระเสยผม ฟันลมหายใจฮึดฮัดแล้วสะบัดมือไล่ “ไปไหนก็ไปไป เอาจานร้อนพี่คืนมาด้วย ถ้าไม่คืนก็จ่ายมาห้าร้อย”

“เบย์พกเงินออกมาแค่ร้อยเดียว...”

“จั้นก็เอาจานคืนมาสิวะน้อง”

พี่อชิระส่งเสียงจี้จี้ใส่ ผมสะดุ้ง รีบแย่งจานร้อนของกล้าหาญจากปากแสนหวานคืนทันที

“นะ...นี่ครับพี่”

“เออ แค่นี้ก็จบ” เขาคว่าจันร่อนคีน ยังไม่วายหน้านิ้วคิ้ว
 ขมวด “ไปไป ไปไหนก็ไป เอาหมาปิตาจเราไปด้วย ไม่งั้นละก็...”

“จะไปเดี๋ยวนี้อะครับ! อย่าเอาแสนหวานไปตุนยาจินนะ
 พี่” ผมรีบอุ้มแสนหวานแนบอก หมุนตัวก้าวฉับ ๆ หนีพื่อชิริะทันที
 ตอนนีในหัวหลอนไปหมดกับคำว่าหมาตุนยาจิน อดกัมนำบ่นเจ้า
 ตัวสแปไม่ได้ “เกือบโดนพื่อชิริะจับตุนยาจินแล้วมัยละแสนหวาน!”

“บ๊อก!”

“ไม่ต้องมาเถียงเลย!”

ผมย่นจุมก แสนหวานเลยกลอกตาใส่แล้วพ่นลมหายใจพรีด
 ดวงตากลมใสแป้วเหลือบมองข้ามไหล่ผม ทันใดนั้นแววตากก็เปล่ง
 ประกายวาววาบจนผมรู้สึกสังหรณ์ใจแปลก ๆ ยังไม่ทันได้ทำอะไร
 แสนหวานก็ตื่นอย่างแรงจนหลุดจากอ้อมกอด แล้ววิ่งควบหน้าตั้ง
 กลับไปยังทิศทางเดิมที่เราเพิ่งเดินจากมา ผมหันขวับตาเบิกกว้าง

“เฮ้ย แสนหวานนน!”

ภาพที่เห็นตรงหน้าคือพื่อชิริะกำลังเล่นจันร่อนกับกล้าหาญ
 และเจ้าไกลเดนฯ กำลังวิ่งไล่ตามจันร่อนอยู่ โดยมีแสนหวานวิ่งพุ่ง
 เข้าไปหาจะแย่งจันร่อนอีกครั้ง ทำเอากล้าหาญเบรกเอี้ยยจนหน้า
 ทิมท่ามกลางเสียงโหวกเหวกโวยวายของพื่อชิริะ

“เฮ้ย หยุดทำไมกล้าหาญ อย่ากลัวสิวะลูกป้า!”

“หิงงง!”

“เออ ให้มันได้อย่างนี้!” พื่อชิริะสบถขม “เออ ไม่กล้าสู้ก็อยู่
 นี่ ป้าจัดการเอง!”

แล้วพื่อชิริะก็รีบวิ่งไล่หลังแสนหวานไป ผมอ้าปากหวอมอง
 ตามอย่างทำอะไรไม่ถูก ตอนนีจันร่อนกำลังจะตกลงบนพื้นดินแล้ว

แสนหวานกำลังลือกเป่ามัน สีเทาเล็ก ๆ ตะกุกตะกักจนเศษดินเศษหญ้า
กระจาย

แต่ไม่ได้มีแค่แสนหวานตัวเดียวที่เล็งจันร่อนนั้น...

ผมมองฟ็่อชิระที่พุ่งกระโจนเข้าไปจันร่อน กระโดดตัวลอย
อ้าปากจับขอบจันร่อนข้างหนึ่ง จังหวะเดียวกับที่แสนหวานกระโดด
จับจันร่อนอีกข้าง ก่อนที่หนึ่งหมาหนึ่งคนจะล้มลงกับพื้น เนื้อตัว
เปื้อนดินเปื้อนหญ้าไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นทั้งคู่ก็ยังจับจันร่อนแน่น
ไม่ยอมปล่อย รวากับว่านี่คือศึกแห่งศักดิ์ศรีที่ฆ่าได้หยาบไม่ได้

“แง่งง!” แสนหวานขู่ พยายามออกแรงกระชากจันร่อนออก
จากปากฟ็่อชิระ

“กรรร!” ทางฝั่งฟ็่อชิระก็ส่งเสียงขู่ตอบ จ้องหน้าหมาผม
ตาขวาง “อู้อ้อยอ้อย! อึงอ้ออ้อย อ้อยอ้ออ้อ!”

ผมเดาว่าพี่เขาคงบอกว่า ‘กูไม่ปล่อย มึงสิปล่อย ไอ้หน้าหมา!’

“หึง...”

เสียงครางหึงของกล้าหาญดังขึ้นเบา ๆ ข้างตัว ผมก้มมองถึง
เพิ่งเห็นว่าเจ้าโกลเดนฯ เดินมานั่งอยู่ข้าง ๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ หัว
โต ๆ แหงนขึ้น ตาใสแจ๋วมองผม ครางหึงเบา ๆ สลับหันมองภาพ
เจ้านายตัวเองทะเลาะกับแสนหวาน ท่าทางของกล้าหาญเหมือนจะ
ร้องไห้อย่างบอกไม่ถูก ผมลูบหัวปลอบมัน

“เดี๋ยวเราจัดการให้นะกล้าหาญ”

“หึง...” กล้าหาญส่งสายตาประหนึ่งจะบอกผมว่า ‘ฝากด้วย
นะฮะ’ ซึ่งผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าสถานการณ์แปลก ๆ ตรงหน้านี้ผม
คนเดียวจะจัดการไหวมั้ย

“อะ...เอ่อ ฟ็่อชิระครับ” ผมเรียกเขาเมื่อเดินเข้าไปใกล้
พยายามไม่สนใจสายตาชาวบ้านชาวช่องที่มองมา บ้างก็ยกมือถือ

ขึ้นมา คงจะถ่ายคลิบถ่ายรูปเก็บไว้ “เบย์ว่าพี่ลุกขึ้นก่อนตีห้า อาย คนเขานะพี่น้อง...”

“อ้ออ้ออีก!”

“น่าพี่ ลูกนะ”

“อ้ออ้ออีก!”

“อีกเอื้ออะ เอ๊ย!” ผมร้องเมื่อเปลอพุดตามพี่เขา “เบย์ หมายความว่าลูกเถอะพี่ คนอื่นเขาถ่ายรูปถ่ายคลิบกันหมดแล้ว พี่ ไม่อายหรือมาทะเลาะกับหมาอะ”

“อ้ออ้ออาย!”

“แต่เบย์อาย!”

“เอื้ออ้อเอง!”

“เรื่องของเราทั้งคู่นี้แหละไม่ใช่เรื่องของเบย์คนเดียว” ผม อยากจะร้องให้จริงๆ นะ แต่ทำได้แค่ทรุดตัวนั่งลงข้างๆ หนึ่งคน หนึ่งหมา พยายามดึงตัวแสนหวานออกจากจวนร้อนที่พี่อชิระคาบ ไว้แน่นไม่ยอมปล่อย “แสนหวานปล่อย คินจวนร้อนที่เขาไปชะ น้ำลายยัดกันทั้งคู่แล้ว ฮือออ อย่าดื้อได้มั๊ย เราจะร้องให้แล้วนะ”

“แง่งง!”

“อ้ามอ้อ!” พี่อชิระพยายามห้ามผมทั้งที่ปากยังคาบจวนร้อน ไว้แน่น แวดตาที่มองมากิ่งขวางกิ่งเล็กเล็ก

“แต่เบย์ไม่ไหวแล้ว สถานการณ์มันกดดันเกินไป” ผมเบะปาก “หรือพี่ยอมให้แสนหวานมันอีกสักครั้งได้มั๊ย...”

“อ้ออ้อมเอื้อยย!”

ผมแทบกุมขมับ แสนหวานก็ไม่ยอม พี่อชิระก็ไม่ยอม ผมจะ ทำยังไงกับสถานการณ์แบบนี้ดี...พออยากจะถอดใจก็เหลือบไปเห็น สายตาแววอนของกล้าหาญที่นั่งอยู่ไม่ไกล ใอ้โฮ กดดันเลยแบบนี้

อารมณ์เหมือนเป็นตัวแทนหมู่บ้าน เป็น แคตนิส เอฟเวอร์ดีน จาก เขตสิบสอง ทั้งที่ความจริงแล้วผมก็เป็นแค่ นายโบเบย์ มีดวงอันดับ จ้อง ที่ไม่มีปากมีเสียงกับใครเขา

“พี... พี่อชิระครับ”

“กรร!”

ละ แล้วพีจะขู่ผมทำไมอะ ฮือออ

“คือ... คือ...” ผมกลืนน้ำลายเอี๊ยก ทำใจกล้าสบตาขวาง ๆ ของ พี่เขา “เบย์ขอเลขบัญชีธนาคารหน่อย อะ เอ่อ หรือพร้อมเพย์ก็ได้ เบย์จะโอนค่าจากร่อนให้ พี่คิดหาร้อย໕໕มั้ง เบย์พกเงินสดมาไม่พอ ขอโอนให้แทนนะ”

“...”

“ระ... หรือพีจะรอเบย์กลับบ้านไปหยิบเงินสดให้ดี...”

พี่อชิระหรีตามองผม ระหว่างเราเกิดเดดแอร์ขึ้นครู่หนึ่ง ก่อน พี่อชิระจะยอมคลายปากที่จับจากร่อนไว้ พอจากร่อนเป็นอิสระแล้ว แส่นหวานก็รีบคาบมันวิ่งมาหลบหลังผมทันที

“0875421XXX พร้อมเพย์ โอนมาหาร้อยให้ว่องเลย”

พี่อชิระยกหลังมือเช็ดน้ำลายที่เปื้อนปาก ส่วนผมนั่งน้ำตา ตกใน

ฮือออ อยู่ดีไม่ว่าดีเสียหาร้อยเฉยเลย

แส่นหวาน แกทำให้เราดูแย่อะ :(

2

แสนหวาน...เก็บักเลงกุมชอย

[อชิระ]

“ชอบจากร่อนกับลูกบอลบีบป๊ออันใหม่มั๊กล้าหาญ”

“โฮ่ง!”

กล้าหาญเงยหน้าขึ้นเห่าตอบด้วยใบหน้าเซ่อ ๆ แล้วก็ลงจับลูกบอลบีบสีเขียวสะท้อนแสงลูกใหม่ต่อ หางเป็นพวงโบกสะบัดไปมา ผมยิ้ม เห็นลูกรักมีความสุขก็สบายใจ เงินห้าร้อยที่เฒมาจากน้องโปเบ้มันมากจนซื้อได้ทั้งจากร่อนแล้วก็ลูกบอลบีบเลยทีเดียว

หรือผมจะหาเรื่องไถตั้งค์เด็กมันอีกเป็นการแก้แค้นทางอ้อมดีวะ...

เฮ้ย เข้าทำวะ เรานี่มันอัจฉริยะ!

“หึ ๆ” ผมเปลอหลุดหัวเราะชั่วร้ายกับตัวเอง ทำให้กล้าหาญเงยหน้ามอง ดวงตากลมโตสีน้ำตาลฉายประกายงุนงง เจ้าลูกรักหน้าเซ่อเอียงค่อน้อย ๆ ผมเลยลูบหัวโต ๆ ของมันด้วยความเอ็นดู “ไม่ต้องสงสัยหรือกกล้าหาญ ป้ากำลังคิดแผนกรรโชกทรัพย์สินเด็ก

ไปเบ้ หาเงินมาซื้อของเล่นให้เอ็งไง”

“หึงงง!” กล้าหาญผุดลูกพีบ แหงนหน้าครางหึงๆ รวากับไม่เห็นด้วย

“เฮ้ย ทำไมไม่เข้าข้างกันล่ะ”

“หึงงง! หึงงง...”

“ไม่เอาน่า มันไม่ได้เรียกว่าเอาเปรียบสักหน่อย” ผมจี้ปากทันทีที่ตีความหมายจากเสียงร้องของกล้าหาญได้แบบนั้น ลูกจากเก้าอี้หน้าจอคอมพิวเตอร์ลงป็นิ่งยงๆ หน้าเจ้าโกลเด้นๆ ลูกรัก สองมือประกบหน้าที่เต็มไปด้วยกลุ่มขนนุ่มเขย่าเบาๆ “เรียกว่าทวงความยุติธรรมให้เราสองพ่อลูกดีกว่า ไม่เห็นเหอว่าพุดิเลสที่บ้านนั้นทำพวกเราปวดหัวแค่ไหน!”

“จืดดด...”

“ไม่มีแต่” ผมยื่นคำขาด พยายามไม่ใจอ่อนกับดวงตาสีน้ำตาลแป๋วที่ทำเหมือนขอให้ผมเปลี่ยนความคิด “ป้าจะไม่ยอมประสาทดกคนเดียวแน่ ถ้าบ้านนั้นไม่ประสาทดกไปกับป้าก็ต้องเสียเงินจ๋า!”

จบคำพูดคำสุดท้าย ผมก็โดนกล้าหาญกลอกตาใส่พร้อมส่งเสียงจืดขึ้นจมูกเหมือนจะบอกว่า ‘ป้าอยากทำอะไรก็ทำเถอะซะ’ ก่อนหมอบตัวนอนกับพื้น ยกสองเท้าหน้าขึ้นปิดตาตัวเอง ไม่ขอรับรู้อะไรอีกต่อไป

ป้าทำเพื่อเอ็งอยู่นะเว้ยกล้าหาญ!

ผมหงุดหงิดงุ่นง่านที่ลูกรักไม่ยอมเข้าใจ เก่งนักกับคนในครอบครัว แต่กับพุดิเลสตัวเท่าเมี่ยงตันกล้วย นี่ผมเลี้ยงมันมาอย่างไรถึงกลายเป็นหมาที่โตมานิสัยสวนทางกับชื่อแบบนี้

มันเขี้ยวไว้ย!

พืดแมง!

“จืดดด!”

กล้าหาญส่งเสียงร้องเมื่อโดนผมจับนอนแผ่แล้วจกพุงนุ่ม ๆ ก่อนมุดหน้าลงพืด อึ้งเท่าโต ๆ ตะเกียกตะกายไปมาพร้อมกับตัวอ้วน ๆ ที่ดินตุ๊กตุ๊กส่งเสียงประท้วงดังลั่นบ้าน ผมโดนกล้าหาญเอาอึ้งเท้าตบหัวผัวะ ๆ จนเริ่มชานั่นแหละถึงได้ผละออก

“ถ้าเอ็งกล้าตบไอ้หมาเมียงแบบที่ตบหัวป้า ป้านี้ก็ไม่โดนข่มจนหงอแล้วกล้าหาญ”

ผมอดบ่นไม่ได้ แต่สงสัยจะบ่นมากไปนิด กล้าหาญเลยส่งเสียงร้องขึ้นจุก พลิกตัวลุกคาบลูกบอลบีบบีบสีเขี้ยวสะท้อนแสงเดินหนีผมไปทันที

“เออดี พุดแทงใจหน่อยก็เดินหนี ไร้ซี่ ป้าเอ็งมันมีแค่สองขา ไม่มีสิทธิ์สั่งสอนเอ็งที่มีขามากกว่าหรอก!”

ผมตะโกนไล่หลัง แต่กล้าหาญไม่สนใจ เดินหายลับไปหลังบ้าน ทั้งผมให้่งุ่นง่านอยู่คนเดียว และก่อนที่อาการประสาทแดกจะกำเริบผมตัดสินใจหาอะไรทำเพื่อไม่ให้มีอว้าง จนมาจับที่ขนอุปรกรณ์ลวด ตะแกรงที่ซื้อมาพร้อมกับตอนไปซื้อของเล่นใหม่ให้กล้าหาญออกไปกองหน้าประตูรั้วบ้าน

ไร้ครับ นี่คือตะแกรงดักพุดเดิลผีไม่ให้มุดเข้ามาในบ้านผม จะรอให้น้องโบเบ้มันจัดการก็กลัวว่าจะตายไปซะก่อน ผมเลยจัดการเองดีกว่า ถึงจะรู้สึกไม่ยุติธรรมเพราะเป็นผู้ถูกกระทำแต่ต้องมาปกป้องตัวเองก็ตาม แต่ทำไงได้วะ

เออ ก็ทำไม่ได้ไง แมงเฮ้ย!

ส่วนไอ้ที่ทำได้ก็คือมานั่งติดตะแกรงนี้แหละ ผมติดตะแกรงให้ได้ขนาดพอดี ใช้คีมตัดลวดเส้นเล็กผูกยึดระหว่างช่องตะแกรงกับ

รั้ว ทำไปหนึ่งก็ไหลไป หลังผมเปียกซึกไปหมด อะไรดลใจให้ภูมานั่งทำแบบนี้ตอนเที่ยงที่แดดเปรี้ยงกลางหัววะ

ทำไปปนไปได้ครึ่งรั้วผมก็รู้สึกเหมือนโดนสายตาใครบางคนจ้องเลยรีบเงยหน้ามองหาตามสัญชาตญาณ และพบว่าไอ้ที่บอกว่าสายตาใครบาง ‘คน’ จ้อง มันดันไม่ใช่คน แต่เป็น ‘ตัว’ ต่างหาก

ผมหรีตา จ้องเขม็งไปยังบ้านที่อยู่เยื้องตรงข้ามบ้านผม สายตาคู่หนึ่งจ้องตรงจากหลังประตูรั้ว ดวงตากลมโตสีดำลึบส่อประกายอริอย่างเห็นได้ชัด เหมือนมันกำลังมองศัตรูและวางแผนว่าจะจัดการผมยังไงต่อ

ใช่ ไอ้หมาพูเดิลผีที่ชื่อแสนหวาน แต่นิสัยไม่ต่างจากจ๊กโก้กำลังจ้องผมเขม็งจากหลังประตูรั้วบ้านมัน ผมจ้องกลับ บอกแล้วไง ว่ากูก็ไม่ได้กลัวมึงสักเท่าไรหรอกนะ!

“แง๊งง!”

แน่! มีขู่กูด้วย ช่านักนะมึง! ผมเลยแยกเขี้ยวส่งเสียงขู่กลับคืนไป แน่จริงมึงออกจากบ้านตัวเองมากัดกับกูนี้ อยู่หลังรั้วละเก่งนักระวังเดอะ จุดจบหมาจ๊กโก้กจะจบลงในหม้อตุ๋นยาจีน!

ผมขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ต่อบู่ทางสายตากับหมาผีอยู่สักพักจนมันละสายตาไปก่อนถึงก้มหน้าทำงานต่อ ถือว่าการจ้องตาเมื่อก็ผมเป็นฝ่ายชนะแล้วกัน อ่อนแอก็แพ้ไปไอ้หมาเมียง!

Rrrr

“อะไรอีกวะ” ผมสบถเมื่อเสียงโทรศัพท์มือถือดังลั่น จำต้องละมือจากงานตรงหน้าหยิบมันจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดู “โหล มีไร ตารางรับน้องกูส่งให้มึงตั้งแต่เมื่อคืนแล้วไงวาด มึงเช็กดี ๆ สิวะ... ในเมลขยะไม่มีหรือไง เออ ๆ เดี่ยวกูส่งให้ใหม่ มึงรอแป็บ”

ผมยัดมือถือลงกระเป๋ากางเกง ลุกปิดเนื้อปิดตัวเดินกลับเข้า

บ้าน ผ่านกล้าหาญที่นอนเล่นลูกบอลปี๊บปี๊วอยู่ในห้องรับแขก พอถึงโต๊ะคอมพิวเตอร์ก็เปิดอีเมลเช็กดูก่อนว่าเมื่อคืนผมส่งไฟล์ให้เพื่อนถูกมั๊ย แต่เลื่อนหายังไงก็หาไม่เจอ สรุปคือไปเจออยู่ในอีเมลที่ตราพด์เอาไว้แต่ยังไม่ได้กดส่ง ใจเจ็บหาย แล้วเมื่อก็กู้ออกตัวดำมันไปชุดใหญ่ หน้าแหกจนไม่รู้จะแหกยังไง

“โฮ่ง!”

“แม่ว่วง!”

เสียงเห่าดังขึ้นข้างหลัง ผมสะดุ้งโหยง เผลอร้องลั่นด้วยความตกใจจนหมดสมาธิ พอหันไปก็เห็นกล้าหาญพยายามบอกบางอย่างผ่านสายตา มันหมุนหน้าหมุนหลัง วกตัวไปมา ย่ำเท้าราวกับร้อนใจ เหมือนกำลังบอกให้ผมตามไป พอเห็นแบบนี้มันตาขาวผมก็กระตุก ยิก สัณหรณีใจอะไรบางอย่าง

“ไม่ใช่อย่างที่ป้าคิดใช่ไหมกล้าหาญ”

“...”

“ไม่ใช่...ใช่มั๊ย...”

“โบร่วว”

กล้าหาญเงยหน้าถอนสั้น ๆ แล้วหมุนตัวออกวิ่งนำหน้า ทั้งผมให้ยีนพนมมือสวดมนต์ภาวนาอยู่ด้านหลัง ตั้งสติได้ก็รีบสาวเท้าตามไปติด ๆ มันนำผมออกมาหน้าบ้าน วิ่งเลี้ยวไปทางสวนต้นไม้ ดอกไม้ที่อยู่ข้างบ้าน ทันทีที่เห็นสภาพสวนแสนรักของตัวเองผมก็ช็อกจนได้แต่ยีนนิ่ง ตัวแข็งเป็นหิน ก่อนจะหาเสียงตัวเองเจอในวินาทีต่อมา

ผมยกสองมือกุมหน้า ถลึงตา อ้าปากกรีดร้องเสียงดังลั่นแบบในรูปภาพ *The Scream* ของ เอ็ดเวิร์ด มุงค์

“กรีดดด!”

เสียงร้องของผมทำให้ไอ้หมาผีที่กำลังขุดสวนจนละอะดิน กระจุกดอกไม้กระจายสะดุ้งโหยง ก้าวถอยหลังจนหัวไปชนขอบ กระจกเปียกเสียนดังโป๊ก หายหลังลงไปนอนแผ่พุง และคงเสียงร้อง ของผมอีกนั่นแหละที่เรียกให้ไอ้เจ้าของหมาผีวิ่งตืดตังออกจากบ้าน ตัวเองมาหาผมถึงหน้าบ้าน

“พะ...พื่อชิระ?!” ไอ้น้องโป้เบ้เรียกชื่อผมปากคอดัน น้องมัน มองหมาตัวเองกับสวนที่ละอะอะเหมือนผ่านสงครามโลกของผมแล้ว ก็หน้าซีดเผือด เข่าอ่อนทรุดลงอยู่หน้าประตูรั้วบ้านผมนั่นแหละ “สะ...แสนหวาน...”

ผมพยายามบังคับปากตัวเองให้หายสั้นพอ ๆ กับที่บังคับหน้า ให้ไม่กระเพื่อมตามระดับความโมโห ผมชี้หน้าเด็กโป้เบ้ด้วยนิ้วที่สั้น สะท้าน

“เดี๋ยวนี...”

“พะ...พี...”

“เข้ามาจัดการไอ้หมาเวรของตัวเองเดี๋ยวนีโป้เบ้!”

ผมแหกปากลั่นชอยแล้วน้องโป้เบ้ก็รีบวิ่งหน้าตั้งเข้ามาทันที ภูจะแจ้ง ภูจะแจ้ง!

“จะเอาอย่างไรว่ามา”

ผมกอดอก หน้าตึง ตาขวาง กัดเสียงเข้มคุ้ยกับน้องโป้เบ้ที่นั่ง ตัวลึบก้มหน้างุดอยู่บนโซฟาตัวตรงข้าม ในอ้อมแขนมีร่างเล็ก ๆ ของ หมาผีซุกอยู่ ในขณะที่เจ้าของมันนั่งนิ่งแข็งเป็นหินไม่กล้าแม้แต่จะ สบตาผม ตัวมันกลับถลึงตาจ้องผมเขม็ง แถมยังแยกเขี้ยวส่งเสียงขู่ คำรามต่ำ ๆ ในลำคอใส่ด้วย

เดี๋ยวมึงจะโดน ที่บอกจะจับไปทำหมาตุ๋นยาจีนกูไม่ได้ขู่เล่น ๆ

นะเว้ย กูซื้อหม้อมาแล้วด้วย!

“จัดดัด”

กล้าหาญส่งเสียงครางเบาๆ ผมก้มหน้ามองลูกรักที่นอนหมอบเอาคางพาดเท้าผมไว้ มันเหลือบตาขึ้นมองผมสลัดกับตัวดมองไปทางแสนหวานหมาผี แล้วก็ร้องจัดอีกครั้งด้วยท่าทางกลัวๆ

“ไม่เป็นไรกล้าหาญ ป้าอยู่ที่นี่ไม่ต้องกลัว ดีแล้วที่มาบอกป้า ไม่งั้นสวนเราคงเละกว่านี้”

ผมลูบหัวปลอบกล้าหาญ ตัวตวยตาไปทางคู่อริ เห็นน้องโป้เบ้แอบชำเลื่องมองพอดี พอผมจับได้ว่ามองก็สะดุ้งเฮือก กอดหมาผีแน่น ก้มหน้างุด ไม่พูดไม่จา

“เฮ้ย ที่ตามไปไม่ได้ยินหรือไงน้องเบ้”

“ดะ...ได้ยินครับ”

“แล้วไหนคำตอบ ฮะ!” ผมตบเข้าตัวเองขนาดใหญ่เพราะอารมณ์มันพาไป เจ็บเจ็บหาย แต่ต้องเก๊กหน้าโหดเอาไว้ก่อน “สวนที่ฟังขนาดนั้นจะรับผิดชอบยังไง ที่ต้องการคำตอบเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่มานั่งมองเราก้มหน้านิ่งไม่พูดไม่จา”

“เบย์...” น้องโป้เบ้พูดเสียงสั้น เงยหน้าขึ้นสบตาผมในที่สุด ดวงตาเริ่มแดง สูดจมูกฟุดฟิด

ผมรีบหันหน้าหนี รอบนี้ความเสียหายที่หมาผีทำไว้หนักเกินกว่าผมจะยอมอ่อนให้เหมือนที่ผ่านมา

“เบย์ขอโทษแทนแสนหวานจริงๆ นะพี่อริระ เบย์ไม่อยากจะเกิดเรื่องแบบนี้เลย เรื่องค่าเสียหายเบย์จะรับผิดชอบเอง ไม่หนีแน่ๆ”

“รับผิดชอบเอง?”

ผมเลิกคิ้ว หันกลับมาสบตาอีกฝ่าย น้องโป้เบ้แวตาสันระริก

ดูน่าสงสาร แต่ผมก็สงสารตัวเองเหมือนกันที่มีเพื่อนบ้านนำปัญหา มาให้ไม่หยุดหย่อนแบบนี้

“แน่ใจว่าจะรับผิดชอบไหว คิดว่าสวนพีมูลค่าแค่นี้ไม่ก็ร้อย กี่พันหรือใจ ต้นไม้บางต้น ดอกไม้บางชนิดเป็นพันธุ์หายากนะน้อง แล้วตอนนี้มันก็ถูกหมาเราทำลายซะเหี้ยน แน่ใจหรือว่าจะหาซื้อ มา คินได้ครบ ไม่สิ แน่ใจหรือว่าจะจ่ายไหว”

“เบย์...จะพยายาม”

“พยายามยังไง”

“เบย์จะทำพาร์ทไทม์หาเงินมาชดใช้ให้”

“พี่ต้องรอไปอีกกี่ชาติซะกว่าจะใช้หมด” ผมจี้ปากอย่าง หงุดหงิด “อย่าทำให้เรื่องมันยากเลย เอาเบอร์ผู้ปกครองมา พ่อหรือ แม่ก็ได้ พี่จะโทร. ไปแจ้งเขาเอง”

“มะ...ไม่ได้นะพี่อชิระ!”

พอบอกจะโทร. ไปฟ้องผู้ปกครองน้องโบเป้มันก็น้ำตาตื้น เบิกตากว้างใส่ผมทันที

“กว่าแม่จะยอมให้เบย์ออกมาอยู่คนเดียวเบย์ต้องไ้มน้ำวใจ พวกเขาแทบตาย ถ้าพี่โทร. ไปบอกมีหวังเบย์โดนลากกลับบ้านแน่ ๆ เลย”

“อ้อ งั้นก็ดีเลยสิ” ผมตอบกลับแบบไม่รู้สิกรู้สา “บ้านพี่จะได้ กลับมาสงบสุขสักที ไม่มีหมาผีของน้องมาคอยกวนใจ”

“แง่งงง!”

“อะไรมึง ชูอะไรกู เดี่ยวพ่อตบหูเบี้ยว!” ผมชุกกลับพลางถลึงตา ใส่แสนหวาน

“พี่อชิระเบย์ขอร้อง” เด็กนี่จ้องหน้าผมด้วยสายตาน่าสงสาร เหวะ แต่ก็บอกแล้วไงว่าผมสงสารตัวเองมากกว่า “อย่าบอกที่บ้าน

เบย์เลย์นะ พี่ลองคำนวณค่าเสียหายมาก่อน เบย์อาจจะจ่ายไหวก็ได้ คือทางนี้ก็มีเงินเก็บอยู่...”

“เรื่องมากว่ะ ทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยาก”

ผมบ่นอย่างหัวเสีย ลูกพรอดจนเด็กโบเบ้สะดุ้ง เงยหน้ามองผมด้วยสายตาหวาด ๆ

“อยากให้อ่านคำนวณค่าเสียหายใหม่้อ เออ ได้! นั่งรออยู่นี้ ดูหมาตัวเองให้ตี ๆ ด้วย เพราะถ้ามันทำของในบ้านที่พังแม่แต่อีกชั้นเดียวละก็...” ผมยกมือขึ้นปาดคอตตัวเอง แสยะยิ้มจ้องหน้าเด็กโบเบ้ที่หน้าซีดเผือด “เข้าใจนะ”

“ชะ...เข้าใจครับ”

“ดี!”

ผมหมุนตัวเดินไปหยิบกระดาษปากกาแล้วออกไปนอกบ้านเพื่อจกรายชื่อต้นไม้ดอกไม้ที่เสียหาย จดแม้กระทั่งกระถางแตกไปก็ใบ สวนโดนขูดไปก็หลุม ใช้เวลาอยู่เกือบยี่สิบนาทีก็เดินกลับเข้ามาในบ้านอีกครั้ง เห็นเด็กโบเบ้กอดหมาตัวเองแน่นไม่ยอมปล่อย พอเขาเห็นผมก็รีบยึดตัวตรงทันที

“ไปจกรายชื่อของที่เสียหายมา” ผมวางกระดาษที่จดจกรายการยาวเป็นหางว่าวลงบนโต๊ะตรงหน้า โบเบ้ยื่นคอเข้ามาดูใบหน้าเหยเก ส่วนผมหยิบเครื่องคิดเลขที่วางอยู่แถวนั้นขึ้นมากด “สงสัยใหม่้อว่าเสียหายเท่าไร มา จะคำนวณให้ดูกันตรงนี้ เดี่ยวจะหาว่าโกง เปิดเว็บฯ เทียบราคาให้ดูด้วยเลย”

แล้วผมก็เปิดเว็บไซต์เทียบราคาต้นไม้ดอกไม้ จดตัวเลขยก ๆ ไว้ท้ายรายการของที่เสียหายอันแล้วอันเล่าจนครบ จากนั้นก็จิ้มเครื่องคิดเลขรวมราคาให้เด็กมันดู พอตัวเลขห้าหลักปรากฏตรงหน้าผมก็รู้สึกเหมือนเห็นวิญญาณใครบางคนหลุดลอยขึ้นฟ้า

“คือ...พี่อชิระ” เด็กโบเบ่เรียกชื่อผมเสียงอ่อนระโหยโรยแรง
เขาซ้อนตามอง หน้าซีดแล้วซีดอีก “คือ...เบย์คิดว่ามัน...”

“แพงไป?”

“ใช่ แพง” เจ้าเด็กมันคอดก

“มีไม่พอจ่ายหรือไง”

“ไอ้พอมันก็พอ แต่จำนวนมันเยอะนะพี่ ถ้าแม่ถามว่าเงินหาย
ไปไหนเยอะแยะรวดเดียวเบย์ไม่รู้จะตอบยังไง”

“อ้อเหอ แต่มันไม่ใช่เรื่องของพี่” ผมยกไหล่ มองหน้าเขา
นิ่งๆ เด็กมันหน้าซีดจนเหมือนเต้าหู้ “สรุปจะจ่ายมั๊ย ถ้าไม่จ่ายก็เอา
เบอร์ผู้ปกครองมา”

“จ่ายๆ แต่...”

“แต่อะไรนักหนาวะ เรื่องมากฉิบหาย มีสิทธิ์ต่อรองหรือไง”

“แง๊งง!”

“ไม่ได้คุยกับมึงนะไอ้หมาผี สาระแนเสนอนหน้า!” ผมก้มหน้า
ด่าไอ้แสนหวานที่สอดปากขึ้นมาทันทีที่ผมด่าเจ้านายมัน “แล้วรู้ไว้
นะที่เจ้านายแกโดนแบบนี้มันเป็นเพราะแก เพราะมันหุบเขี้ยวไปซะ!”

“แสนหวานไม่เอา” โบเบ่ก้มดูเจ้าหมาผี มันเลยครางหึง
เหมือนจะประท้วง

“สรุปจะบอกได้หรือยังว่าแต่อะไร” ผมกลับเข้าเรื่อง กอดอก
ขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิด

“เบย์...ขอผ่อนแทนได้มั๊ย”

“ตกลงละ กว่าจะผ่อนหมด ให้พี่คำนวณตัวเองละๆ ไว้
แบบนั้นหรือไง” อันที่จริงผมออกเงินตัวเองซ่อมแซมก่อนก็ได้ แต่
ทำแบบนี้เดี๋ยวเด็กมันได้ใจ ไม่สำนึกสักทีว่าหมาตัวเองสร้างความ
เดือดร้อนให้ผมมากแค่ไหน “พอกันที พี่ไม่คุยละ ฟังศาลแม่่ง!”

“ฟือซิระ เบย์ขอร้องจริง ๆ”

“เฮ้อ ให้ตายเหอะ” ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจ้องหน้าเด็กมันนิ่ง ๆ ขนาดนี้แล้วก็อดจะสงสัยไม่ได้ “รู้มั๊ยว่าที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้มันเป็นเพราะอะไร”

“เพราะเบย์ไม่แก้ปัญหาดังแต่แรกอย่างที่ฟือซิระบอก” น้องมันก้มหน้า ก่อนสูดหายใจลึกแล้วเงยหน้าสบตาผม แววตาคู่นั้นสั้นไหว แต่ก็ดูพยายามฝืนไม่หลบตาเหมือนทุกที “เบย์ขอโทษที่เห็นแก่ตัว เบย์ไม่โทษใครเลยนอกจากตัวเอง”

“ไหนลองบอกเหตุผลที่ฟุ้งขึ้นมาซิว่าทำไมไม่ยอมแก้ปัญหาคงแล้ว” ผมไล่จี้ต่อ ไหน ๆ แล้วก็ถือเป็นการพูดเปิดใจกันไปเลย “ถ้าเราดูแลไอ้หมาเมียงนี่ดี ๆ แต่แรก ไม่ปล่อยให้มันหลุดออกมาง่าย ๆ เรื่องแบบนี้ก็จะไม่เกิดหรอก มันยากนักหรอกกับแค่เอาตะแกรงมาติดหน้าประตูรั้ว ฮะ?”

“มันก็ไม่ยาก แต่เบย์...” เด็กมันส่ายหน้าไปมาแล้วถอนหายใจก่อนจะอธิบายต่อเสียงแผ่ว “บ้านที่เบย์เช่าอยู่เป็นของป้าเบย์ แล้วป้าเขาเป็นพวกเฮี้ยบมาก เบย์จะทำอะไรกับบ้านต้องขออนุญาตก่อน จะไม่ขอก็ไม่ได้ เพราะป้าจะแวะมาตรวจความเรียบร้อยที่บ้านทุกสองอาทิตย์ ถ้าป้าเห็นต้องถามแน่ว่าทำไมเอาตะแกรงมาติด แล้วถ้ารู้ว่าการที่เบย์ออกมาอยู่คนเดียวแล้วมีปัญหาต้องเอาไปบอกแม่แน่แล้วแม่ก็จะลากคอเบย์กลับบ้าน...”

“ก็ถ้าอยู่คนเดียวแล้วมันมีปัญหาจริง ๆ กลับไปอยู่บ้านกับครอบครัวมันแยตรงไหนฮะ” ผมถามอย่างไม่เข้าใจความคิดเด็กตรงหน้าเท่าไร

“เบย์ขึ้นมหา’ลัยแล้วก็อยากดูแลอยากฟุ้งพาตัวเองได้บ้างเพื่อน ๆ เบย์เขาดูโตกันหมดแล้ว ส่วนเบย์เอาแต่ฟุ้งที่บ้านอะ เลย

คิดว่าถ้าได้ออกมาอยู่เองคนเดียวจะช่วยให้เบย์ทำอะไรด้วยตัวเอง
รับผิดชอบตัวเองได้บ้าง”

“แต่ก็ไม่ช่วย”

“ครับ เบย์พยายามนะ แต่หลาย ๆ อย่างก็ยาก”

โบเบย์ทำหน้าที่หางยอลง

“เบย์รับผิดชอบตัวเองไม่ได้ แล้วยังจะพาแสนหวานมาอยู่
ด้วยอีก เบย์ขอโทษที่สร้างความเดือดร้อนให้พี่อชิระตลอดเลยนะ
เบย์คิดว่าสักวันเบย์จะจัดการทุกอย่างได้ แต่สุดท้ายเบย์ก็ทำไม่ได้
คงสมกับที่เบย์เห็นแก่ตัว ไม่กล้าขอป่าติดตะแกรง ไม่กล้ายอมรับ
ว่าการออกมาอยู่คนเดียวมันไปไม่รอดจนผลักรถทุกอย่างให้พี่
อชิระปวดหัว เบย์ขอโทษ เบย์รู้สึกแย่มากจริง ๆ”

“เฮ้อ!”

ผมได้แต่ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วยกมือตบหน้าผากตัวเอง
เด็กหนอเด็ก อยากรโตเป็นผู้ใหญ่เร็ว ๆ แต่ไม่ประเมินสภาพตัวเอง
สุดท้ายเป็นไงล่ะ กลายเป็นภาระเพื่อนบ้านอย่างผมนี่ไง ไร้เหตุผล
ที่ร้ายยาวมากก็เข้าใจได้อยู่ โบเบย์ยังเด็กการตัดสินใจต่าง ๆ เลยยังไม่
เฉียบขาดเท่าไร ไหนจะยังกลัวนู่นกลัวนี่ แต่ถึงผมจะบอกว่า
เข้าใจก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเขา

“พี่อชิระคงจะเบื่อแล้วที่เบย์เอาแต่ขอโทษ” เด็กมันว่าเสียง
จ้อยหนักกว่าเดิมเมื่อผมเงยไปแล้วเอาแต่จ้องมันนิ่ง ๆ “แต่เบย์
ขอโทษจริง ๆ เบย์อยากรับผิดชอบ รอบนี้จะเป็นความเห็นแก่ตัวครั้ง
สุดท้ายของเบย์จริง ๆ ที่ทำให้พี่อชิระเดือดร้อน เบย์จะชดใช้ให้
ไม่หนีแน่นอน แต่ให้เบย์ผ่อนเถอะนะครับ”

“ก็บอกว่าไม่ไป...” ผมยืนยันคำเดิมตามเจตนารมณ์ที่จะใจแข็ง
แล้วสั่งสอนเด็กตรงหน้าให้เซ็ดหลาบชะบ้าง แต่ก็ต้องชะงักเมื่อคิด

อะไรดี ๆ ออก ผมหรือตามองหน้าเด็กโบ้เบ้อย่างครุ่นคิด แสยะยิ้ม จนโบ้เบ้มีสีหน้าหวาดผวา “เดี๋ยวนะ...อยากผ่อนโซ่ไหม้ย”

“ชะ...โซ่ครับ”

“ได้ เห็นแก่ที่ร้ายยาวยอมสารภาพความผิดแต่โดยดี จะให้ผ่อนก็ได้” ผมหัวเราะหึ ๆ รีบพูดต่อก่อนเด็กโบ้เบ้จะดีใจ “แต่!”

“ตะ...แต่อะไรครับพี่อชิระ”

ผมหัวเราะหึ ๆ ฮ่า ๆ จ้องหน้าโบ้เบ้เขม็ง เหมือนเด็กมันทักก็รู้ว่าผมมีแผนชั่ว หน้าทีซืดเหมือนเต่าหุ้เลยซืดยิ่งกว่าเดิมจนดูน่าเกลียด ผมตบมือทั้งสองข้างกับโต๊ะ โน้มตัวไปข้างหน้าจนโบ้เบ้สะดุ้งเฮือก ไอ้หมาผีเองก็สะดุ้งเหมือนกัน ผมแสยะยิ้มชั่วร้ายจนกล้าหาญส่งเสียงร้องจ๊อด

“แลกกับการที่พี่ให้เราผ่อนจ่าย ต่อไปนี้เราต้องช่วยพี่ดูแลกล้าหาญ!”

“อะ?”

“ไม่ต้องมาอะ มา จะขยายความให้ฟัง” ผมกระแอมเรียกเสียง “ดูแลในที่นี้คืออะไร ก็ตรงตัว พาอาบน้ำ เดินเล่น เก็บสิ่งขับถ่าย และจิปาถะจนกว่าจะจ่ายหนี้ครบจำนวน เพราะงั้นถ้าอยากเป็นอิสระเร็ว ๆ ก็ขึ้นอยู่กับตัวเราว่าจะหาเงินมาคืนพี่ครบตอนไหน ฮี!”

“เอ่อ...”

“ถ้าไม่ตกลงก็ไม่ต้องผ่อน เอาเงินมา!”

“...”

“อะ เจ็บเลย ว่าไง จะจ่ายให้ครบยอดตอนนี้หรือรับข้อเสนอแล้วผ่อนจ่าย เวลาพี่เป็นเงินเป็นทอง ไม่อยากเสียเวลานะเว้ย รีบ ๆ คิดหน่อยไม่ได้หรือไง”

“โอเค ๆ ๆ เบย์รับข้อเสนอพีก็ได้”

“ก็แค่นี้”

“แล้ว...” เด็กเบย์มันค่อย ๆ ซ้ำเลื่องมองผม “เบย์ต้องเริ่มงานวันไหน”

“วันนี้ ตอนนี้ เดียวนี้ ณ บัดนาว!”

“ฮะ?!”

“ทำไม ไม่สะดวกหรือไง” ผมหัวเราะหึ ๆ สะใจนักที่ได้เอาคืนอีกฝ่ายแบบนี้

“เบย์ไม่มีเวลาดังตัวเลย ขอเริ่มพรุ่งนี้ไม่ได้เหรอครับ”

“พีก็ไม่มีเวลาดังตัวเหมือนกันว่าหมาเอ็งจะมาทำลายสวนพีแบบนี้”

“...”

“โอ้ เกียงไม่ออกเหรอ” ผมทำเสียงจู้ ๆ แสร้งทำหน้าเห็นอกเห็นใจ “ก็ได้ พีจะใจดีให้อีกสักครั้ง เริ่มงานพรุ่งนี้ ส่วนวันนี้จ่ายค่าเสียเวลางานพีมาร้อยนึง”

“ฮะ?”

“ร้อยนึง”

ผมยิ้ม แบมือไปตรงหน้า กระดิกยิก ๆ เด็กไปเบ้มองมือผม อ้าปากหวอ

“เงินสดไม่มีพีรับพร้อมเพยนะ เบอร์เดิมเลย หรือวอลเลตก็ได้ไม่ว่า”

หลังมองผมตาค้างอยู่เกือบนาที สุดท้ายเขาก็ยอมหยิบโทรศัพท์มากดเข้าแอปพลิเคชันธนาคารแล้วโอนเงินให้ผมหนึ่งร้อยบาท ก่อนจะอุ้มหมาผีเดินคอตกออกจากบ้าน ส่วนผมหัวเราะหึ ๆ ไล่หลัง ก้มหน้าคุยกับกล้วยที่ยกอุ้งเท้าแปะหน้าผากเหมือน

เหนื่อยใจกับอะไรบางอย่าง

“ต่อไปนี่ปีจะไม่ประสาทแตกอยู่คนเดียวแล้ว”

“งี้ด...”

“แล้วเราก็จะไถเงินจากเด็กนั่นทุกครั้งที่มีโอกาสเลย ดีมั๊ย”

“หิงง...”

กล้าหาญครางเบา ๆ กลอกตาใส่ผมทีหนึ่งแล้วลุกเดินหนีหายไปหลังบ้าน ทั้งผมให้หัวเราะฮา ๆ เป็นบ้าคนเดียวอยู่ที่ห้องรับแขก
แหม มันสะใจจริงไวยยย!